

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/29/2023
Identifikačné číslo spisu:	1110220936
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1110220936.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Stepreal s. r. o., Bratislava, Galandova 3, IČO: 44 930 640, zastúpenej advokátskou kanceláriou LMH Legal, s.r.o., Modra, Moyzesova 314/39, IČO: 55 137 652, proti žalovanej S. Z., narodenej XX. M. XXXX, Z., Q. X, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Peter Peružek, s.r.o., Hlohovec, Podzámska 41/A, o zaplatenie 2.695,83 eura s príslušenstvom, vednom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-9C/85/2010, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/85/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2022 sp. zn. 7Co/196/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. apríla 2017 č. k. 9C/85/2010-275 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 2.191,20 eura s príslušenstvom titulom nedoplatku mesačných platieb nájomného spolu s preddavkom na úhrady za služby poskytované s užívaním bytu za obdobie od 1. decembra 2006 do 30. apríla 2008 a za obdobie od 1. mája 2008 do 30. apríla 2010. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie po právnom posúdení veci podľa § 100 ods. 1, § 101, § 112, § 696 ods. 2, § 697 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V konaní nebolo sporným, že nájomný vzťah žalovanej k bytu, bližšie špecifikovanému v žalobe, bol založený nájomnou zmluvou z 1. mája 1994. Právna predchodkyňa žalobkyne vstúpila do práv a povinností prenajímateľa 6. júna 2000. V nájomnej zmluve je sporný byt pre účely určenia výšky nájomného kvalitatívne zatriedený ako byt II. kategórie. Žalobkyňa v byte ešte v roku 1981, so súhlasom nielen vtedajšieho prenajímateľa, ale aj ostatných príslušných orgánov, vykonala na vlastné náklady úpravy, ktoré už v roku 1981 zvýšili jeho kvalitu tak, že sporný byt spĺňa podmienky pre zatriedenie do I. kategórie (byt s ústredným vykurovaním a s úplným alebo čiastočným základným

príslušenstvom). V zmysle v tom čase platnej právnej úpravy, § 17 ods. 1 Vyhlášky Ústrednej správy pre rozvoj miestneho hospodárstva o úhrade za užívanie bytu a za služby spojené s užívaním bytu č. 60/1964 Zb. (ďalej len „vyhláška č. 60/1964 Zb.“), výška úhrady za užívanie tohto bytu sa vypočítavala podľa stavu pred vykonaním týchto úprav, a to až do tej doby, kým nedôjde k zmene užívateľa bytu.

1.2. Žalobkyňou uplatnený nárok mal predstavovať rozdiel medzi nájomným za byt I. a II. kategórie. Nárok na zaplatenie nedoplatkov na nájomnom za iné obdobie (2004 až 2006) na obdobnom skutkovom základe medzi totožnými stranami bol posudzovaný už v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/5/2006, ktoré bolo právoplatne skončené zamietnutím žaloby rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 5. marca 2008, č. k. 27C/5/2006-177 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 11. mája 2010, sp. zn. 8Co/130/2008, ktorý bol podrobený ústavnoprávnemu prieskumu v konaní pod sp. zn. I. ÚS 494/2011.

1.3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že hoci od 10. januára 2004 je v účinnosti Výnos Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 22. decembra 2003 č. V- 1/2003 (ďalej len „výnos č. V-1/2003“), od roku 2003 nedošlo v spornom byte k žiadnej zmene okolností odôvodňujúcich určenie nájomného, ani kritérií pre kvalitatívne zatriedenie bytu, a preto tu nebol dôvod na zmenu kvalitatívneho zatriedenia bytu do inej kategórie. Prihliadol pritom na záujem ochrany nadobudnutých práv vyplývajúci z princípu dôvery v platné právo, keď ani v dôsledku účinnosti novej právnej úpravy nemožno odňať fyzickej osobe také práva, ktoré už nadobudla. Novou právnou úpravou sa fyzická osoba nemôže dostať do horšieho postavenia.

1.4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie právnej predchodkyne žalobkyne rozsudkom z 25. mája 2022 sp. zn. 7Co/196/2018 rozhodol, že v konaní pokračuje so žalobkyňou ako právnym nástupcom pôvodnej žalobkyne, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu po skutkovej i právnej stránke stotožnil so závermi súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti doplnil, že v konaní nebolo sporné, že nájomný vzťah založený zmluvou z 1. mája 1994 je vzťahom s regulovanou cenou nájomného. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak pri rozhodovaní konštatoval rovnaké právne závery, ako boli vyslovené v rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I z 5. marca 2008, č. k. 27C/5/2006-177, potvrdenom rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 11. mája 2010, sp. zn. 8Co/130/2008. V právoplatne skončenom konaní sp. zn. 27C/5/2006 sa riešila otázka oprávnenosti nároku právnej predchodkyne žalobkyne na rozdiel nájomného za byt I. kategórie a za byt II. kategórie za obdobie r. 2004 až 2006. Žaloba bola právoplatne zamietnutá. V danej veci bolo dovolanie právnej predchodkyne žalobcu odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júla 2011, sp. zn. 6Cdo/228/2010. Odmietnutá bola i s tým súvisiaca ústavná sťažnosť, a to uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. decembra 2011, sp. zn. I. ÚS 494/2011.

2.2. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vzal do úvahy skutočnosť, že v nájomnej zmluve bol byt užívaný žalovanou pre účely výšky nájomného kvalitatívne zatriedený ako byt II. kategórie. Na uvedenom zatriedení sa nič nezmenilo ani po vykonaných úpravách bytu zo strany žalovanej a na jej náklady (so súhlasom prenajímateľa a príslušných orgánov) v roku 1981, (ktoré úpravy boli spôsobilé na zmenu zatriedenia bytu ako bytu I. kategórie), a to z dôvodu, že v tom čase platné ust. § 17 ods. 1 vyhlášky č. 60/1964 Zb. stanovilo výpočet úhrady za užívanie bytu podľa stavu pred vykonaním úprav, a to až do doby kým nedôjde k zmene užívateľa bytu. Zmyslom tejto úpravy bolo, aby zatriedenie bytu do nižšej kategórie pre účely výpočtu nájomného zostalo zachované v prípade, že úpravy bytu odôvodňujúce jeho zatriedenie do vyššej kategórie vykonal na svoje náklady užívateľ bytu. Preto pokiaľ sa sám užívateľ pričínil o zvýšenie kvality bytu a na svoje náklady vykonal úpravy, ktoré by inak spôsobili zmenu kategórie bytu, nebol vystavený povinnosti hradiť vyššie nájomné.

2.3. Odvolací súd poukázal na správnosť záverov súdu prvej inštancie, že od doby vstupu žalobkyne (právnej predchodkyne; pozn.) ako prenajímateľa do nájomného vzťahu nedošlo v predmetnom byte k žiadnej zmene, ktorá by odôvodňovala nárok prenajímateľa na nájomné za byt I. kategórie. Takou skutočnosťou nie je nová právna úprava stanovovania výšky nájomného a úhrad za užívanie bytu. Novou právnou úpravou žalovaná nemohla stratiť právo kvalitatívneho zatriedenia bytu, ktoré jej bolo garantované v súvislosti s úpravami bytu na vlastné náklady. Otázku zatriedenia bytu do tej-ktorej

kategórie je pritom všeobecný súd v spore o zaplatenie nájomného a úhrad spojených s užívaním bytu oprávnený posúdiť ako prejudiciálnu otázku. Pokiaľ ide o výšku úhrad, odvolací súd poukázal na listinné dôkazy vykonané na pojednávaní konanom 22. novembra 2016, ktoré žalobkyňa nespochybnila žiadnymi konkrétnymi námietkami. Napokon, odvolaciemu súdu nebolo zrejmé, aké konkrétne závery súdu prvej inštancie žalobkyňa vytýkala údajnými nezrovnalosťami v evidenčných listoch ohľadom výmery bytu.

2.4. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V záujme predídania zbytočnej majetkovej ujme v podobe úhrady trov súdneho konania protistrane navrhla tiež odložiť právoplatnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 444 ods. 2 CSP.

3.1. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že z odôvodnenia súdov oboch inštancií nevyplýva, prečo nevykonali dôkaz - obhliadku bytu na mieste samom, navrhnutý na pojednávaní 8. novembra 2011. Súd v navrhovanom rozsahu nevykonali ani dôkaz v podobe podrobnej špecifikácie platieb žalovanej. Žalovaná v konaní predložila viacero archívnych listinných dôkazov, ktoré neodzrkadľovali reálnu výmeru bytu, pritom táto okolnosť musela mať dopad na správne určenie výšky nájmu a dlžnej sumy. Žalobkyňa preto k svojej záverečnej reči pripojila dôkaz - Zameranie bytu č. X na Q. ulici Z. podľa projektovej dokumentácie, ktorým malo byť preukázané, aká je reálna výmera užívaného bytu. Uvedeným dôkazom žalobkyňa mienila preukázať, že zo strany žalovanej nedošlo len k nesprávnej úhrade platieb nájomného (za byt II. kategórie), ale aj k nedoplatku nájomného z dôvodu platenia úhrad za nesprávnu výmeru užívaného bytu. Na túto skutočnosť poukazovala už v odvolaní, no odvolací súd sa s ňou náležite nevysporiadal.

3.2. Podľa žalobkyne odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové závery, ako súd prvej inštancie, bez toho, aby vo veci sám vykonal resp. zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie. Odvolací súd tiež prekvapivo, v rozpore s § 382 CSP, založil svoje rozhodnutie na nových/iných právnych dôvodoch než súd prvej inštancie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhla dovolanie odmietnuť a žalovanej priznať náhradu trov dovolacieho konania. Poukázala, že návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia je nedôvodný. Uviedla, že na základe nájomnej zmluvy z 1. mája 1994 jej prenajímateľ prenajíma byt II. kategórie, nakoľko chýba ústredné (diaľkové) vykurovanie. Žalovaná si vykurovanie zabezpečuje vlastným kotlom inštalovaným počas modernizácie vnútorných priestorov v byte v roku 1981. Rovnaké závery boli vyslovené aj v konaní sp. zn. 27C/5/2006, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, že užívaný byt je bytom II. kategórie. Z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov je potrebné zohľadniť, že náklady na plynové etážové vykurovanie uhradila žalovaná, za tým účelom rekonštruovala rozvody a zakúpila plynový kotol. Predchádzajúci prenajímateľ a ani žalobkyňa sa nepodieľali na zhodnotení bytu, ktoré bolo zabezpečené žalovanou. Uviedla tiež, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky neurčuje kategorizáciu bytu, týmto oprávneným orgánom je súd, teda súd vykladá zákon.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným

spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie vecí (§ 432 ods. 1 CSP).

13. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia ale nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v

dovolanií uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

15.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Dovolaťka prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprela o tvrdenie, že súdy v konaní opomenuli vykonať dôkazy a odvolací súd z dokazovania (nedostatočne) vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové závery, bez toho aby dokazovanie v potrebnom rozsahu sám doplnil resp. zopakoval. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa žalobkyne prekvapivé a vo vzťahu k dôkazným návrhom tiež nedostatočne odôvodnené.

17. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolať súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k žalobkyňou namietanej procesnej vade; túto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

18. Dovolať súd vo svojej rozhodovacej praxi pravidelne pripomína, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolať súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018).

19. V tejto súvislosti je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

20. Podľa ústavného súdu možno ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR kvalifikovať nevykonanie takého navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť (III. ÚS 332/09).

21. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené.

22. Z uvedeného vyplýva, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom

rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil.

22.1. V zmysle rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi; i). ak tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, ii) ak dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, t.j. nedisponuje vypovedacou potenciou, alebo iii) ak tvrdenie, ku ktorého overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené (nadbytočnosť dôkazu). Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Váda v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz) v takom prípade založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia, ale tiež jeho protiústavnosť (porov. 4Cdo/100/2018, 7Cdo/205/2019, 5Cdo/151/2019).

23. Žalobkyňa v tejto súvislosti namietala, že súdy sa v konaní vôbec nezaoberali jej návrhom na vykonanie obhliadky bytu na mieste samom, napriek tomu, že týmto dôkazom malo byť preukázané, že byt spĺňa podmienky kvalitatívneho zatriedenia ako bytu I. kategórie.

24. Berúc do úvahy vyššie uvedené kritériá, v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by súdy nevykonaním navrhnutého dôkazu založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súdy oboch inštancií považovali za nesporné, že žalovaná si na základe nájomnej zmluvy prenajíma byt pre účely určenia výšky nájomného kvalitatívne zatriedený ako byt II. kategórie, keď v tomto zatriedení ostal aj po úpravách, ktoré v byte v roku 1981 vykonala žalovaná so súhlasom vtedajšieho prenajímateľa a ostatných príslušných orgánov. Úpravy síce zvýšili kvalitu bytu, a teda aj podmienky pre jeho zatriedenie do I. kategórie - byt s ústredným (diaľkovým) vykurovaním a s úplným alebo čiastočným základným príslušenstvom, avšak bolo potrebné zohľadniť úpravu obsiahnutú v § 17 vyhlášky č. 60/1964 Zb., a teda skutočnosť, že výška úhrady za užívanie predmetného bytu sa aj naďalej vypočítavala podľa stavu pred vykonaním úprav - ako za byt II. kategórie. Z uvedeného je dostatočne zrejmé, že v konaní nebolo potrebné preukazovať, že byt užívaný žalovanou spĺňa požiadavky pre jeho zatriedenie ako bytu I. kategórie, pretože táto skutočnosť nebola spornou. Vykonanie obhliadky bytu na mieste samom by preto nemohlo mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, bolo by nadbytočné. Uvedené podľa názoru dovolacieho súdu z rozhodnutia súdu prvej inštancie implicitne vyplýva. Po zohľadnení kritérií pre kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) dovolací súd konštatuje, že v danom prípade explicitné nevysporiadanie sa s návrhom na vykonanie obhliadky bytu na mieste samom nemalo vplyv na celkovú presvedčivosť odôvodnenia tohto rozhodnutia.

25. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva.

25.1. Dovolací súd takúto vadu v procese dokazovania nezistil. V danom prípade bolo aj bez vykonania obhliadky na mieste samom spoľahlivo ustálené (čo žalobkyňa mienila preukázať navrhovaným dôkazom), že byt už od vykonania úprav roku 1981 spĺňa požiadavky pre jeho zatriedenie ako bytu I. kategórie. Dovolací súd však žalobkyni pripomína, že táto skutočnosť nebola z hľadiska posudzovania dôvodnosti ňou uplatneného nároku jedinou relevantnou. Podstata sporu spočívala v tom, či žalobkyni vznikol voči žalovanej aj nárok na úhrady za užívaný byt ako za byt I. kategórie. Súdy oboch inštancií dospeli k záveru, že tomu tak nebolo a tento svoj záver náležite odôvodnili. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa sa s právnymi názormi súdov nižšej inštancie nestotožňuje, neznamená automaticky porušenie jej práva na spravodlivý proces.

26. Žalobkyňa v súvislosti s vadami v dokazovaní ďalej namietala, že súdy v potrebnom rozsahu nevykonali ani listinné dôkazy, na predloženie ktorých zaviazal súd prvej inštancie žalovanú uznesením zo 16. októbra 2014. Obsah súdneho spisu však tejto argumentácii žalobkyne nesvedčí.

27. Uznesením vyhláseným na pojednávaní 16. októbra 2014 súd prvej inštancie uložil žalovanej, aby predložila listinné dôkazy o všetkých platbách z titulu nájomného a vyúčtovania za byt, ktoré platila v

žalovanom období, spolu s podrobnou špecifikáciou platieb a uvedením cenového predpisu, podľa ktorého bola platba vypočítaná. Podľa žalobkyne žalovaná v konaní predložila len prehľad platieb (vystavený žalobkyňou) bez akejkoľvek bližšej špecifikácie.

28. Dovolací súd po preskúmaní obsahu súdneho spisu konštatuje, že žalovaná predložila v konaní všetky požadované listiny. Je zjavné, že na č. l. 133 a nasl. sa nachádza špecifikácia platieb za obdobie od 1. januára 2006 do 31. decembra 2010, spôsob ich výpočtu a odkaz na použitý cenový predpis - Výnos č. V-1/2003. Obsahom súdneho spisu (č. l. 194 a nasl.) je tiež prehľad vykonaných platieb. V danom prípade boli sporové strany s podstatným obsahom týchto listín oboznámené na pojednávaní 22. novembra 2016; žalobkyňa ich obsah nespochybnila žiadnymi konkrétnymi tvrdeniami. Podľa § 204 CSP sa dôkaz listinou vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

29. Zohľadniac vyššie uvedené, dovolací súd v rámci kontroly postupu súdu prvej inštancie pri procese zisťovania skutkového stavu nevzhliadol žiadne vady (porov. I. ÚS 6/2018). V tejto súvislosti súčasne nemal možnosť preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože mu neprislúcha vykonávať dokazovanie; dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

30. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10, 9Cdo/248/2021).

31. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Len náležite odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti. Žalobkyňa v dovolaní namietala aj to, že súdy sa v konaní nezaoberali otázkou reálnej výmery sporného bytu. Žalobkyňa k záverečnej reči pripojila listinný dôkaz - Zameranie bytu č. X na Q. ulici Z. podľa projektovej dokumentácie. S týmto dôkazom sa súdy podľa dovolateľky náležite nevysporiadali.

32. Z obsahu žaloby, ako aj z priebehu celého základného konania bolo nesporné, že skutkovým aj právnym základom vymedzeným žalobou bol nárok žalobkyne na zaplatenie nedoplatku mesačných platieb nájomného spolu s preddavkom na úhrady za služby poskytované s užívaním bytu. Žalobkyňa počas celého základného konania svoj nárok odvodzovala z tvrdení, že byt užívaný žalovanou je na účely určenia výšky nájomného bytom I. kategórie. Až v dovolaní prvýkrát explicitne uviedla, že v rámci záverečnej reči v konaní predložila listinný dôkaz, ktorým mienila odôvodniť svoj nárok aj nesprávne určenou výmerou bytu.

32.1. Žalobkyňa v záverečnej reči uviedla, že v konaní predložené evidenčné listy uvádzajú rôzne celkové výmery bytu i vedľajších miestností, k čomu priložila skutočné zameranie bytu podľa projektovej dokumentácie. V odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietala, že súd prvej inštancie na vyššie uvedenú skutočnosť - nesprávnu výmeru sporného bytu - neprihliadol. Hoci súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení s podstatnou argumentáciou strán sporu prezentovanou v konaní, zo záverečnej reči žalobkyne, ani z odvolania nemožno vyvodiť, aký vplyv na posúdenie skutkového stavu mal mať predložený listinný dôkaz. Z obsahu záverečnej reči, ani z odvolania nevyplyva, že by mohlo ísť o argumentáciu majúcu význam pre rozhodnutie o vymedzenom nároku, resp. o podstatné nové skutkové tvrdenia, ktoré by menili, resp. rozširovali skutkový základ žaloby, čo by odôvodňovalo procesný postup v zmysle § 139 a nasl. CSP a rozhodovanie o pripustení zmeny žaloby, zároveň zohľadniac neprípustnosť zmeny žaloby v odvolacom konaní (§ 371 CSP).

33. Povedané inak, pokiaľ žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie nepredniesla takú argumentáciu, ktorá by mala význam pre rozhodnutie vo veci samej, ani nepredniesla podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, ktoré by mali dopad na iné posúdenie skutkového základu oproti skutkovému základu uvedenému v žalobe (R 3/2023), a ani v tomto smere nepodala návrh na pripustenie zmeny žaloby, a ak zároveň túto okolnosť nenamietala ani v odvolacom konaní do uplynutia odvolacej lehoty, neprichádza do úvahy meniť či rozširovať skutkový základ žaloby až v dovolacom konaní.

33.1. Dovolací súd nie je skutkovým súdom a je viazaný doposiaľ zisteným skutkovým stavom veci. Je dôležité si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorého prípustnosť je striktné vymedzená zákonom, a teda v žiadnom prípade ho nemožno vnímať ako „ďalšie“ odvolanie, resp. ako konanie, v ktorom možno uplatňovať nové skutkové či právne argumenty, ktoré doposiaľ neboli uplatnené v základnom konaní. Dvojinštančnosť základného konania má za cieľ, aby strana sporu najneskôr v odvolacom konaní uplatnila všetky rozhodujúce odvolacie námietky, t.j. vymedzila všetky rozhodujúce skutkové a právne otázky tak, aby umožnila odvolaciemu súdu na ne reagovať a odpovedať. Úlohou dovolacieho konania je potom dovolaním vymedzený prieskum procesného postupu a posúdenia rozhodujúcich právnych otázok zo strany odvolacieho súdu.

34. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je totiž vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

35. Dovolaiteľka ďalej tvrdila, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo aj tým, že odvolací súd bez zopakovania resp. doplnenia dokazovania dospel k iným skutkovým zisteniam než súd prvej inštancie.

36. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). Ak odvolací súd v rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie dôjde k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakuje (§ 384 CSP).

36.1. Dovolací súd v podobných súvislostiach stabilne zastáva názor, že je neprípustné a v rozpore so zásadou priamosti, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie. Na to, aby ich mohol inak zhodnotiť, ich musí v odvolacom konaní opäť vykonať (porov. napr. 7Cdo/83/2018, 2Cdo/298/2020, 2Cdo/121/2022, 9Cdo/217/2022).

37. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že odvolací súd bez zopakovania dokazovania sám vyhodnotil ňou predložený listinný dôkaz - Zameranie bytu č. X na Q. ulici Z. podľa projektovej dokumentácie a uzavrel, že mu nie je jasné, čo ním žalobkyňa mienila preukázať resp. namietat'. K tomu dovolací súd v prvom rade uvádza, že sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky (dôkazná povinnosť), inak nemôže byť úspešnou (§ 150 ods. 1, 2 CSP). Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba.

38. Nesplnenie povinnosti tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú strana vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania.

38.1. V danom prípade žalobkyňa vo vzťahu k listine Zameranie bytu č. X na Q. ulici Z. podľa projektovej dokumentácie neuviedla také skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť resp. relevantnosť by mohol odvolací súd vôbec posudzovať. Žalobkyňa teda nevymedzila vlastný predmet dokazovania, v dôsledku čoho tento listinný dôkaz ani nebol vyhodnocovaný, lebo nebolo zrejmé, aké svoje tvrdenia

žalobkyňa uvedeným dôkazom mienila preukázať. Odvolací súd preto vo vzťahu k predloženej listine nemohol vyvodiť žiadne skutkové zistenie; tomu zodpovedá i odôvodnenie jeho rozhodnutia.

39. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. V procese dokazovania súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania, t.j. poznatky o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Predpokladom pre taký postup ale je, že strana uvedie skutkové tvrdenie o uplatňovanom nároku. V danom prípade vo vzťahu k predloženému dôkazu skutkové tvrdenie absentovalo. Dovolací súd preto považuje za prijateľný a logický záver odvolacieho súdu, podľa ktorého nebolo zrejmé, aké konkrétne závery súdu žalobkyňa namietala vo vzťahu k nezrovnalostiam vo výmere bytu.

40. Pokiaľ ide o závery odvolacieho súdu v súvislosti s odborným vyjadrením Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorý ako listinný dôkaz bol vykonaný (§ 204 CSP) na pojednávaní konanom 22. novembra 2016 (porov. č. I. 211 súdneho spisu), ani tu nemožno konštatovať akékoľvek skutkové zistenia odvolacieho súdu. Odvolací súd sa obmedzil iba na konštatáciu, že všeobecný súd je v spore o zaplatenie nájomného oprávnený posúdiť otázku zatriedenia bytu do tej-ktorej kategórie ako prejudiciálnu. V danom prípade mali byť odborným stanoviskom zodpovedané otázky týkajúce sa problematiky regulovaného nájomného; nežiadala sa však odpoveď na otázku, do akej kategórie je potrebné zaradiť sporný byt. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zřejmý záver, že charakter v danej veci predloženého odborného vyjadrenia vylučuje, že by išlo o rozhodnutie o zatriedení sporného bytu do tej-ktorej kategórie. Ustanovenie § 194 CSP pritom predpokladá viazanosť súdu rozhodnutím (individuálnym aktom aplikácie práva) iného súdu resp. orgánu verejnej moci.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v danej veci nezistil, že by odvolací súd v intencii dovolacích námietok žalobkyne bez doplnenia resp. zopakovania dokazovania dospel k odlišným skutkovým zisteniam než súd prvej inštancie.

42. Prípustnosť dovolania z hľadiska § 420 písm. f) CSP oprela žalobkyňa aj o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, lebo súdy v základnom konaní vec neposúdili podľa platnej a relevantnej právnej úpravy. Namietala, že súd prvej inštancie vec posudzoval podľa OZ a neplatnej vyhlášky č. 60/1964 Zb. a odvolací súd na vec síce aplikoval výnos č. V- 1/2003 a Opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 01/R/2008, avšak dospel k zmatečným a nesprávnym právnym záverom.

43. V prvom rade sa žiada uviesť, že prekvapivým sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu má na mysli rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. V danej veci však o takýto prípad nejde.

43.1. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 33/2011 konštatoval, že pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníkov konania v zmysle § 213 ods. 2 OSP (odo dňa účinnosti CSP § 382 CSP), aby sa vyjadrili k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f) OSP [odo dňa účinnosti CSP vada konania v zmysle § 420 písm. f) CSP].

44. V prejednávanom spore bola rozhodujúcou právnou otázkou otázka nároku na úhradu rozdielu v nájomnom a úhradách za byt užívaný žalovanou. Súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd túto otázku právne posúdili v prvom rade podľa (v čase vzniku nájomného pomeru) platnej a účinnej vyhlášky č. 60/1964 Zb. Podľa odvolacieho súdu postupoval súd prvej inštancie správne, ak pri rozhodovaní konštatoval rovnaké právne závery ako boli vyslovené už v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/5/2006. Správnosť a ústavná udržateľnosť záverov prijatých v konaní sp. zn. 27C/5/2006 pritom

bola konštatovaná tak rozhodnutím najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu.

44.1. V konaní sp. zn. 27C/5/2006 dospel súd k záveru, že nie je dôvod odňať žalovanej ňou získané právo na kvalitatívne zatriedenie bytu z hľadiska určenia výšky nájomného, a to ani vzhľadom na záväzný právny predpis platný v žalovanom období, z obsahu ktorého vyplýva, že predmetný byt spĺňa hľadiská kvalitatívneho zatriedenia bytu I. kategórie. Zohľadnil, že od vstupu právnej predchodkyne žalobkyne do práv predchádzajúceho prenajímateľa nedošlo k žiadnej zmene okolností odôvodňujúcej zmenu kritérií na kvalitatívne zatriedenie bytu a niet tiež dôvodu, aby sa žalovaná novou právnou úpravou dostala do horšieho postavenia.

44.2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na totožných právnych záveroch, pričom len v reakcii na špecifickú odvolaciu argumentáciu žalobkyne dodal, že na týchto záveroch nič nemení ani žalobkyňou namietaná zmena právnej úpravy - Opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 01/R/200, ktoré s účinnosťou od 1. mája 2008 nahradilo výnos č. V-1/2003. Podstata záverov odvolacieho súdu totiž spočíva v tom, že hoci byt aj podľa platnej a účinnej právnej úpravy spĺňa podmienky kvalitatívneho zatriedenia bytu I. kategórie, novou právnou úpravou žalovaná nemohla stratiť právo kvalitatívneho zatriedenia bytu, ktoré jej bolo garantované v súvislosti s úpravami bytu na vlastné náklady.

45. Najvyšší súd nezistil, že by odvolací súd svoje rozhodnutie založil na aplikácii právneho predpisu doposiaľ nepoužitého, resp. na posúdení takej právnej otázky, ktorá vôbec nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Odvolaciemu súdu preto ani nevznikla povinnosť v zmysle § 382 CSP vyzvať žalobkyňu na vyjadrenie k zmene právneho posúdenia.

46. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že ak žalobkyňa mienila polemizovať s právnymi závermi súdov oboch inštancií, z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá, resp. zakladá len výnimočne (porov. III. ÚS 225/2020), čo nie je daný prípad.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobkyne procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

48. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1, 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (sp. zn. 4Cdo/144/2019, 9Cdo/154/2021).

49. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

50. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.